

[Justitsministeren.]

Derimod synes jeg, at den ærede Ordfører for Venstre havde Ret, naar han sagde — jeg tror, det drejede sig om § 29 —, at det ikke var umiddelbart indlysende, at man forlangte Krav fra sigtede om Dørenes Lukning, naar denne Lukning skulde ske af Hensyn til hans Familie. Var det ikke saaledes? Jeg vil indrømme, at det er muligt, man der er gaaet for langt, og det Spørgsmaal vil jeg gerne drøfte i Udvalget.

Det ærede Medlem var derefter imod § 1016 a, altsaa imod Regelen om, at de, der i Embeds Medfør er beskæftiget med en Straffesag, ikke, saa længe ikke Sagen er paadømt eller bortfaldet, maa udtale sig uden for Retten til Offentligheden angaaende Skyldspørgsmaalet. Det ærede Medlem sagde, at dette var et Taktspørgsmaal, og i Tilfælde, hvor den paagældende Embedsmand ikke havde vist sig at være i Besiddelse af den fornødne Takt, kunde Justitsministeren jo gribe ind. Det ærede Medlem sigtede, saa vidt jeg kunde forstaa, til en Sag, der har foreligget for nylig, hvor en Politimester, efter Pressens Referater i hvert Fald, havde været for langt ude. Jeg greb straks ind, da jeg saa det, og afskede vedkommende Politimester en Erklæring. Der er vel ingen Grund til at rippe op i den Sag nu, men jeg vil sige, at som Forholdet ligger i Øjeblikket og med det Pres, de paagældende Retsembetsmænd netop fra Pressens Side kan være udsat for, er det lidt vanskeligt for dem, hvis de ikke har Støtte i Loven og ikke er særlig vant til at omgaas Pressens Folk, at undgaa at gaa i Vandet. Derfor tror jeg, at en Bestemmelse som den i § 1016 a baade vil støtte saadanne Tjenestemænd og tillige være til Nytte for Pressen, idet man vil se, at det er Lovgivningsmagtens Mening at undgaa den Art Omtale. Jeg kan godt tænke mig Muligheden af, at der i enkelte Tilfælde maaske kan indtræffe uheldige Konsekvenser af § 1016 a, men i det store og hele maa jeg antage, at en saadan Bestemmelse vil komme til at virke efter sit Formaal, og det vil være en Behagelighed ogsaa for den Justitsminister, som skal gribe ind, hvor der sker en Taktløshed, at have en saadan Bestemmelse at støtte sig til.

Jeg maa endelig med Hensyn til § 1017, som den ærede Ordfører for Venstre sluttede med at omtale, sige, at jeg er jo ogsaa klar over, at en Bestemmelse om, at offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger skal være objektiv og loyal, en Bestemmelse, til hvilken der ikke er knyttet nogen Art af Rets-

forfølgning i Tilfælde af dens Overtrædelse, er af rent moralsk Karakter, men deraf følger nu ikke, at den er uden enhver Betydning. Jeg ved ikke, om jeg husker fejl, men har den ærede Ordfører for Venstre ikke som Justitsminister gennemført en Ægteskabslov med moralske Forskrifter, til hvilke der ikke er knyttet nogen som helst Retsvirkning ved Overtrædelse? Spørgsmaalet er, om en saadan Bestemmelse ikke alligevel har nogen Betydning i Retning af at vise Pressen, hvilken Vægt Lovgivningsmagten i disse sensible Forhold lægger paa, at enhver offentlig Gengivelse af Retsforhandlinger, der kan være afgørende for Menneskeskæbner, skal være objektiv og loyal. Jeg ser derfor nødtigt denne Bestemmelse, som i øvrigt ikke er indsat af mig, men af Folketingsudvalgets store Flertal, udgaa. Jeg ser paa den anden Side ogsaa nødtigt, at man slutter modsætningsvis fra Bestemmelsen: at Pressens Gengivelse af andre Forhandlinger end Retsforhandlinger ikke bør være objektiv eller loyal. Men derom har der hidtil ikke været Tale.

Jeg takker det ærede 16de tingvalgte Medlem (Godskesen) for hans værdifulde Tilslutning til de fleste af dette Forslags Bestemmelser. I Virkeligheden var det jo kun paa to Punkter, saa vidt jeg forstod, at den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti specielt gjorde Indvendinger — jeg har allerede omtalt den almindelige Betænkelighed, det ærede Medlem nærede med Hensyn til Domsmandsinstitutionens Kostbarhed. Det første Punkt, hvor det ærede 16de tingvalgte Medlem tog til Orde mod Forslaget, vedrørte Formuleringen af § 29, altsaa Offentlighedsprincippets Gennemførelse. Jeg forstod paa det ærede Medlem, at han mente, man maatte kunne finde en Formulering, der bedre tilfredsstillende den hæderlige Del af Pressen. Jeg tror, denne Indvending kunde være rejst over for mit oprindelige Forslag, for da følte hele Pressen sig urolig ved Formuleringen af § 29, men efter hvad jeg har forstaaet af Forhandlingerne i Folketingsudvalget — det er muligt, jeg tager fejl, for jeg har ikke selv været til Stede —, finder man ogsaa fra Pressens Side, at den Formulering, der nu er givet af § 29, er tilfredsstillende. Jeg ved ikke bedre — det blev i hvert Fald fremhævet under Folketingsforhandlingerne —, end at man ogsaa fra Pressens Side fandt, at man nu havde fundet en tilfredsstillende Formulering. Hvis noget andet skulde være Tilfældet, er jeg naturligvis villig til at diskutere Ændringer i Ordlyden.

Jeg beklager, at det ærede 16de lands-